

Perhaps it may come to mix it with its kind – דילמא אתי למיעבד במינו

OVERVIEW

The גמרא explained that we may not leave over the קדירות (in which חמץ has been cooked) until after פסח when we should be permitted to use them with במינו, out of concern that if we will permit to use them with במינו (which should be מותר) we may come to use the קדירות with במינו (which is אסור [according to רב]). גמרא resolves an apparent contradiction from a previous תוספות.

anticipates a difficulty: תוספות

לעיל¹ לא גזר שלא במינו אטו מינו -

Previously רב did not make a decree to prohibit חמץ which was mixed with שלא במינו on account that we may permit חמץ which was mixed במינו (which is אסור); why here is רב גוזר שלא במינו אטו במינו and not there?!

responds: תוספות

דהא לא שכיח שיתערב לו חמץ² אבל הכא להתיר לבשל בהן³ איכא למיגזר:

For it is not common that חמץ should get mixed up (after פסח) therefore there is no גזירה; **however here** where we wish to permit cooking in these pots, **we should be גוזר** (for it is very possible that he will also cook במינו).

SUMMARY

We are not גוזר by something which is לא שכיח like חמץ גמור after פסח, but we are גוזר regarding the pots since it is שכיח.

THINKING IT OVER

Can תוספות (also) mean that (there it is an issue of בדיעבד [the חמץ is already mixed with the מינו], however) here we want to be מתיר cooking מלכתחילה⁴; therefore we are more stringent and are גוזר?⁵

¹ שלא במינו [במשהו] חמץ שלא בזמנו רב ruled that where כטב,

² It is rare that one should be using חמץ שעבר עליו הפסח (which is אסור מדאורייתא according to רב [and יהודה]), whether with מינו or במינו, therefore since it is a רבנן ביה גזרו לא שכיחא.

³ In our case the pots (with the חמץ הבלוע) are here (and it is a מילתא דשכיחא to have חמץ after פסח) and we want to use them; who can guarantee that they will not be used במינו. See 'Thinking it over'.

⁴ See footnote # 3.

⁵ See תוספות הרשב"א.